

memorii | jurnale

Dan-Liviu Boeriu, absolvent al Universității de Vest din Timișoara, este o prezență constantă în presa culturală; a scris cronică literară pentru *România literară*, *Familia*, *Poesis International*, *Accente* ș.a. Din 2014 a purtat dialoguri publice, reunite sub genericul Cercului literar de la Cărturești, cu personalități ale lumii culturale: Ana Blandiana, Gabriel Liiceanu, Dan C. Mihăilescu, Mircea Cărtărescu, Radu Paraschivescu, Andrei Pleșu, Horia-Roman Patapievici, Nora Iuga. Autor al volumului de convorbiri *Anatomia ratării (în dialog cu Teodor Baconschi)* (Humanitas, 2016). Volume colective: *Cum citesc bărbații cărțile femeilor* (Polirom, 2017); *Singuri acasă: Părinți și copii în pandemie* (Vremea, 2020); *Panglica neagră* (Vellant, 2023). În prezent este redactor-asociat al revistei de cultură *Familia*, unde publică texte de cronică literară și interviuri.

DAN-LIVIU
BOERIU

AICI
LOCUIESTE
FRICA

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Lidia Bodea
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Alina Dincă
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Livco Design

© HUMANITAS, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Boeriu, Dan Liviu
Aici locuiește frica / Dan-Liviu Boeriu. –
București: Humanitas, 2024
ISBN 978-973-50-8481-3
821.135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Fiielor mele, Ana și Zoe

Nu se poate scrie decât ceea ce s-a trăit.

FRICĂ, FRICI – substantiv feminin

1. Stare de adâncă neliniște și de tulburare, provocată de un pericol real sau imaginar; lipsă de curaj.

CERCUL

Am o relație foarte proastă cu telefonul. Am avut-o dintotdeauna. Mi-e teamă de tăcerea apăsătoare care se naște în pauzele dintre replici. În plus, atunci când sună, primul meu impuls e să mă enervez că cineva are, într-o formă sau alta, nevoie de mine. Mă-ncrunt privind ecranul luminos și mă hotărâsc dacă merită să apăs tasta verde pentru „răspunde“ sau nu. De cele mai multe ori, îl las să moară singur. Acum însă literele formează numele soră-mii, iar eu știu că ceva nu e în regulă. Mă uit insistent la numele ei, trag aer adânc în piept, glisez spre dreapta, duc aparatul la ureche și zic „alo“.

Spăl vase și mă gândesc la niște chestiuni nerezolvate la birou. O aud pe Ioana în spate coborând scările. Se apropie de mine și-mi spune un singur cuvânt: „pozitiv“. „Ce?“, o-ntreb, de parcă amânarea răspunsului ar putea schimba cursul lucrurilor. Îmi arată testul de sarcină cu două linii de un roșu-vișiniu, imposibil de ascuns. Am o senzație de căldură care pleacă dinspre umeri spre obraji și mă las, sfârșit, pe primul scaun care-mi stă prin preajmă. Nu zic nimic, iar asta o

stânjenește pe Ioana, care mă roagă din priviri să-mi reevaluez atitudinea. Nu am cum. Vestea mă plesnește peste față cu o violență care mă ia și pe mine prin surprindere. Ioana se îndepărtează, uimită și jignită de reacția mea. Eu rămân pe scaun, îmi iau capul în mâini, după care apuc telefonul, fotografiez testul de sarcină și dau *send* către Andrei. „Uite, bă, în ce m-am băgat.“

Conduc printr-o pădure. Sunt singur, copacii încep să înverzească. E aprilie. Mă gândesc că Ana are în curând 4 ani. Fetița mea, inima mea exterioară, sufletul meu cu ochișorii inteligenți și cu brațele mici care se potrivesc cel mai bine în jurul gâtului meu. Ascult Moby pe *iTunes* și mi se pare că muzica îmi urcă prin tălpi, făcându-mă, spre finalul piesei, să vreau să mă ridic pe vârfuri. Sau să apăs mai tare pedala de accelerație. Fug de tot și de toate, pentru că uneori fericirea trebuie lăsată în urmă, ca să te găsească ea pe tine.

Nu am voie să particip la prima ecografie din cauza pandemiei. Nici măcar cu mască. Așa că stau în mașină în fața clinicii și o aștept pe Ioana să iasă. Bat cu degetele pe volan, deși nu am nici o linie melodică în cap. Vine după un sfert de oră cu fotografia alb-negru a ceea ce mie îmi apare ca o alună lipită de un perete. O privesc, zâmbesc. Nu poate fi chiar atât de rău, până la urmă. Ana va avea un frățior sau o surioară. Dar ai totuși aproape 40 de ani, *for fuck's sake*, îmi zice o altă voce săcâitoare din creier. Nu știu care din glasuri va ieși învingător.

Mi-e frică să recitesc rândurile de mai sus. Mă duc înainte, nu privesc în urmă, iau fiecare frază așa cum se țese ea, nu

schimb nimic. Literatura și viața, care sunt mereu sinonime perfecte, n-au coloană sonoră. Le simt doar prezența, focul viu care îmi curge prin vene, spaima care mi se construiește peste pupile, ca o pânză de păianjen. Tot ce scriem va fi cândva adevărat. Mă obsedează sentința asta, șoptită de Radu Vancu în jurnalul lui.

În casă, lipesc la intrare, pe dinăuntru, printurile de la ecografia copilului. Folosesc niște rame magnetice, care se prind de metalul ușii. De câte ori plec, iau cu mine în cap imaginea alunei care crește pe tăcute în burta Ioanei. O duc cu mine peste tot, am *flash*-uri cu desenul ăsta monocolor de-a lungul zilei. Mă simt bătrân și confiscat.

Mă-ntâlnesc cu A. El știe. Zâmbim complice, el mă felicită, eu murmur un „mulțumesc“ și tac. Parcă nicio dată nu mi-a fost mai greu să mă destăinui lui, deși nu avem secrete unul față de celălalt. Ajung să cred și eu, ca orice tâmpit superstițios, că verbalizarea unei idei o aduce mai aproape de împlinire. Așa c-o iau pe ocolite, îi spun că 39 de ani nu e o vârstă potrivită ca să devin din nou tată, că îmi aduc aminte cât de greu mi-a fost cu Ana, cum zilele mi se păreau interminabile, cum simțeam că mă sufoc sub plânsetele ei, sub izbucnirile noastre nervoase, sub nopțile nedormite, sub senzația de alertă continuă. Mă ascultă, îmi ghicește neliniștea și mă bate ușor și frățește pe ceafă. „O să fie OK.“ Cel mai banal lucru din lume. Iar eu mă simt ridicol. Ar trebui să fiu fericit.

Numai că și fericirea, la fel ca iubirea, se învață. Și fiecare le-nvață în ritmul lui. Eu nu mi-l regăsesc pe al

meu. Ioana face deja planuri, se gândește la lucrurile de care avem din nou nevoie. Donaserăm toate obiectele de când Ana era bebelușă, fiind convinși că n-o să mai avem alt copil. Încât acum trebuie s-o luăm de la început. Bavețele, cărucior, scoică, landou, pătuț, haine, biberone, scutece, suzetă etc. Un alfabet cunoscut cândva, pe care trebuie să-l învățăm.

Fac un pas. Apoi încă unul. Și în scurtul moment dintre cei doi pași se-ntâmplă ceva. Văd totul clar. A fost nevoie de o fracțiune de secundă. De o străfulgerare, ca o palmă sonoră venită de niciunde. Fac pasul înapoi, ca să testez dacă magia ține. Și ține. Unde mi-a fost capul? Mă simt inundat de o bucurie nouă, venită de nicăieri. O să mai am un copil. Ce poate fi mai frumos de atât?

Stau la semafor. Îmi rod o unghie. Am scăpat de obiceiul ăsta prost în liceu. Acum e doar o reminiscență. Poate același gen de frustrare. Ori neliniște. Dar nu. Nici una, nici alta. Iau mâna de la gură, prind volanul cu ambele mâini și zic „sunt un prost, sunt un prost, sunt un prost“. Încă sunt tânăr. Sunt sănătos. Nu am probleme financiare. Nu am datorii. Am deja o fetiță-minune. Îmi evaluez reticența față de noua sarcină a Ioanei și nu-i găsesc motivarea. Probabil un rest de egoism. Dar pe care îl las în urmă, odată cu verdele semaforului, de care mă îndepărtez cu viteză.

Intru în camera Anei. Galben cu mov. Văd cu ochii minții un pat supraetajat. Două birouri, două perne, două pături. Aud două chicoteli, ca la de-a v-ați ascunselea, când Ana se dă de gol în primele 10 secunde, indiferent unde s-ar tupila. Ies din cameră, mă uit peste

rafturile cu cărți, dar nu pot citi numele și titlurile de pe cotoare.

Îi citesc Anei la culcare. Trag perdelele și mă cuibăresc lângă ea, cu cartea în mână. Îi spun că va avea un frățior sau o surioară. E încântată. Îmi promite că a doua zi va face un desen cu noi patru. Se ține de cuvânt. De dimineață, se așază serioasă la masa ei și face trei figuri, doi adulți și o fetiță. Alături, o arătare ovală, cu o față mică, doi ochi și-o gură, arătând mai degrabă a cocon. Îmi zice că e bebelușul înfășat.

Ioana sugerează să căutăm nume. Nu e foarte greu. Vrem nume scurte, simple. Doar că, până nu știm sexul viitorului copil, exercițiul se dublează. După câteva variante, ne hotărâm: dacă e băiat – Horia. Dacă e fetiță – Eva.

Și simțim amândoi că e fetiță. De aceea ni se pare mai facil să jonglăm cu numele de băieți, pentru că suntem cumva convinși că nu va trebui să le folosim. Eva. S-a stabilit.

Dau vestea în stânga și-n dreapta. Sunt mândru, sunt mândru de noi. Vreau ca lumea să se bucure odată cu mine. Încep să rotesc prin cap vechile clișee despre viață, despre familie, despre viitor. Banalități fericite, ca niște mici scânteii. O să fiu tată din nou.

Și da, totul se colorează. Dacă sunt martorul unui apus mai gălbui, îmi spun că cineva a vărsat un borcan de miere peste lume. Dacă cerul e vânăt, îmi zic că arată ca după o perfuzie nereușită. Mi-am pus peste ochi o bucată de sticlă colorată. Sunt condamnat la fericire.

Ioana are o nouă programare la ecografie. Plec spre birou. Ajuns acolo, mă așez pe scaun. Bârâie telefonul. Un SMS: „Am ajuns. Doctorița încă nu e.“ Îmi văd de treabă. După o jumătate de oră, bârâie din nou. Nu am timp să mă uit. Vorbesc cu niște oameni, verific hârtii, scriu și mă enervez. Într-o pauză, îmi aduc aminte de mesaj. Iau telefonul, mă retrag într-o altă încăpere și citesc. „S-a oprit din evoluție.“ Sarcina avea 8 săptămâni. Inima îi bătea la ultima ecografie.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac. Timpul s-a oprit. Din nou, mintea mea nu procesează informația. Corpul nu știe cum să reacționeze. Recitesc mesajul ca să mă conving că am înțeles bine. Îmi rotesc privirea prin birou. Orice lucru care până acum 10 minute mi se părea crucial pentru ziua care-și târa orele devine inutil. Prostesc. Sfi-dător. Ies din birou fără să spun nimănui nimic.

„Nu se știe de ce“, „Doamna doctor zice că uneori se întâmplă și așa.“, „Nu există o explicație medicală.“, „Nici noi nu mai suntem atât de tineri.“, „Vorbim acasă.“

Niciodată n-am priceput expresia „a te simți gol pe dinăuntru.“ Am ajuns acum s-o-nțeleg. E un gol acolo, un loc rece care nu se umple la loc, indiferent cât de bine-mi joc partitura în restul zilei. Am respirațiile mai scurte. Trebuie să ascult de două ori o replică pentru ca ea să treacă bariera inteligibilului. Aștept să plec.

Pe drum spre casă, mă opresc într-o pădure. Sunt tăiat pe verticală în două. Vreau să ajung acasă. Nu vreau să ajung acasă. Vreau să plâng. Nu vreau să plâng.

CUPRINS

Cercul

9

Fuga

24

Norii

86

Un fel de liniște

141